

det magttomrum, så havde der været totalt kaos og anarki.«

Her kunne man jo indvende, at det var landene bag invasionen, der skabte »magttomrummet,« og selvsamme lande, der selv går ind og udfylder tomrummet. I øvrigt samtidig med at man håndplukker en samling irakiske politikere, som man dvs. USA har tillid til vil følge, hvad USA ønsker. I tillæg hertil opløste man og hjemsendte den irakiske hær, som ellers kunne have været med til at sikre ro og stabilitet!

Vi må desværre konstatere, at det udelukkende er den militære kamp imod besættelsesmagten, den terror, som er kommet til udtryk i Bagdad, Kirkuk, Tikrit, Mosul og andre steder mod FN, nødhjælpsorganisationer og civile irakere, som har tvunget USA til at komme med et nyt udspil til en formel overdragelse af suverænitet til irakiske politikere og bevægelser i løbet af det kommende års tid. Situationen med voksende amerikanske militære tab, udsigten til en langvarig militær besættelse af Irak og voksende økonomiske udgifter forbundet hermed har tvunget Bushregeringen til at spille ud med en langt hurtigere plan for formel overdragelse af suverænitet til irakerne, til fremskyndelse af en irakisk forfatning, som USA dog med hensyn til indholdet kan nedlægge veto imod.

Den militære situation og USA's problemer med at kontrollere landet blev tydeligt illustreret i forbindelse med præsident Bushs besøg i Irak den 27. november. Besøget måtte foregå i dybeste hemmelighed og blev afviklet på 2-3 timer af hensyn til præsidentens sikkerhed. Politiken skrev i en artikel den 28. november 2003 om besøget, at »Det var et gevaldigt løft til moralen, da George W. Bush i kampuniform kom på uanmeldt lynbesøg til soldaterne i Irak. Men besøget viste også, at verdens mægtigste mand var nødt til at liste sig ind i det land, han har besat«. De journalister, som havde fået lov til at følge præsidenten om bord på flyet, havde da også fået at vide, at hvis noget som helst slap ud om besøget, ville det blive aflyst, så stor var frygten for præsidentens sikkerhed.

Krigen mod Afghanistan blev begrundet med hensigt til kampen mod den internationale terrorisme. Krigen mod Irak blev begrundet med hensigt til masseødelæggelsesvåben og kampen mod terror. Men er denne terrorisme da mindsket? Nej, den er faktisk taget til og rammer nu i

en række lande, som ikke tidligere var udsatte, fordi den egentlige årsag til, at USA invaderede Irak, ikke var krigen mod terrorismen, men en krig for at fjerne Saddam Hussein og styrke USA's kontrol over udviklingen i Mellemøsten; herunder taget til i styrke, da terroristerne har fået fornyet opbakning i Mellemøsten og Asien. USA og de »villiges koalition« er ikke gået i gang med at behandle selve hovedårsagerne til, at terroristerne kan rekruttere og desværre få en del opbakning visse steder: Den ulige udvikling i området og lokale herskeres udemokratiske skalten og valten med ressourcerne og underlæggen sig USA. Sandheden er, »at Irak-krigen forsinker og hæmmer indsatsen mod terror. Besættelsen af Irak generer ikke al-Qaeda, der ikke har brug for landet. Den generer derimod amerikanerne og tvinger dem til at trække sig ud af de zoner, hvor der faktisk er en terrortrussel.«

Lektor Jens Boisen ved Københavns Universitet, som er forfatter til ovenstående analyse i Politiken den 24. november 2003, skriver at »krig kan kun føres mod stater. Mod et netværk som al-Qaeda er det et ineffektivt og bekosteligt redskab«. Han konstaterer ligeledes, at Saddam Hussein faktisk var uskyldig i forhold til denne terrorisme. Han skriver, at USA har brugt alt for mange af deres eksperter og agents arbejde på at bevise eksistensen af de manglende »masseødelæggelsesvåben« i stedet for at sætte dem ind over for den reelle terrortrussel. Dette for at kunne begrunde, at man invaderede Irak.

Det fører desuden frem til en argumentation om, at hvis man virkelig vil afskaffe eller underminere terrorismen i dens forskellige former, så må man med Kåre Willochs ord i en engelsksproget artikel fra den 19. november 2003 vende sin opmærksomhed mod årsagerne til denne terrorisme og handle i forhold til disse årsager (»The Western Leaders must turn their attention to the root causes of terrorism, and take action to eliminate them«). Kåre Willoch er tidligere leder af de konservative i Norge og tidligere norsk statsminister. Han skriver i artiklen, at der er en sammenhæng mellem manglen på militær magt til at bekæmpe uretfærdighed og brugen af terror. Han kommer ind på Israel, dets atomvåben og dets politik i Mellemøsten. Han citerer den tidligere chef for den israelske sikkerhedstjeneste Shin Beth, Ami Ayalon, for at »Those who want victory against terror without adressing the underlying grievances want an unending war«.